

Arrest

**nr. 75 726 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelinge, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. STAELENS en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2008 dient verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: Vreemdelingenwet).

Op 22 april 2009 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 juni 2008 onontvankelijk en beslist hij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 15 mei 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2009 wordt een bijkomend medisch attest overgemaakt. Op 12 oktober 2009 wordt de aanvraag geactualiseerd, waarbij verwezen wordt naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 22 februari 2010 onontvankelijk verklaard.

Op 18 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 mei 2009 ongegrond. Op 14 juni 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoeker dient tegen deze twee beslissingen een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 68 857 van 20 oktober 2011 de vordering verwerpt.

Op 19 augustus 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 19 september 2009 aangevuld. Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 19 augustus 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.08.2011 bij onze diensten werd ingediend

door G.G. (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor uitgereikt op 22.03.1999 en geldig tot 22.03.2009. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2")

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift

dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 66 11).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 14.06.2011, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“II.1.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig was tot 22 maart 2009.

Uit het paspoort dat de verzoekende partij voegde bij haar aanvraag (stuk 4), blijkt echter dat de geldigheidsduur van dit paspoort verlengd werd tot 22 maart 2014.

De vaststelling van de verwerende partij dat het paspoort van de verzoekende partij (op het moment van de aanvraag) maar geldig zou geweest zijn tot 22 maart 2009 is dus materieel onjuist.

Dit blijkt ontegensprekelijk uit bladzijde 4 van het paspoort.

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt uiteraard dat elke bestuurshandeling gedragen moet worden door motieven die zowel in feite als in rechte correct en aanvaardbaar moeten zijn.

Uit het voorgaande blijkt reeds ontegensprekelijk dat de verwerende partij bij haar beslissing gebaseerd heeft om een incorrecte feitelijke vaststelling, m.n. dat het paspoort van de verzoekende partij maar geldig zou zijn tot 22 maart 2009.

De redenering van de verwerende partij — dat zo niet voldaan is aan “constitutieve elementen van identiteit” zoals geformuleerd in artikel 9ter §2 Vreemdelingenwet — omdat niet meer zou vaststaan dat de verzoekende partij (nog steeds) de Armeense nationaliteit heeft, is hiermee dus feitelijk weerlegd.

De verwerende partij heeft i.c. dus geen feitelijke grond om haar, voor het overige ook juridisch verkeerde (cf. II.2.), theorie rond “gemis aan constitutieve elementen”, te gronden, om alzo de aanvraag te verwerpen.

Ipso facto werd dus ook onterecht een onontvankelijkheidsbeslissing ex. Art. 9ter Vreemdelingenwet genomen.”

2.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

“In zijn eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker beweert dat de vaststelling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid als zou het door verzoeker bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 voorgelegde paspoort vervallen zijn materieel onjuist zijn.

Verzoekers beschouwingen missen feitelijke grondslag.

Uit de kopie van het paspoort dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter heeft voorgelegd blijkt duidelijk dat het paspoort, afgegeven op 22.03.1999 vervallen is op 22.04.2009.

Uit de voorgelegde kopie (stuk 1 bij de aanvraag) blijkt geenszins dat het paspoort verlengd zou zijn tot 22.03.2014.

Verzoeker kan thans dan ook niet dienstig voor het eerst verwijzen naar een bladzijde uit zijn paspoort die hij niet heeft voorgelegd bij zijn aanvraag.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen..”

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

Uit de lezing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoeker bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een afschrift van een Armeens paspoort toegevoegd. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het feit dat de geldigheidsduur van zijn paspoort verlengd werd tot 22 maart 2014. Uit de integrale kopie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat pagina vier inderdaad vermeldt dat het paspoort werd verlengd tot 22 maart 2014. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker slechts een kopie van de eerste twee bladzijden van zijn paspoort bij zijn aanvraag voegde. De bij de aanvraag gevoegde pagina's geven aan dat het paspoort geldig is tot 22 maart 2009. De integrale kopie van het paspoort, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Deze kopie komt geenszins overeen met de kopie van de eerste twee pagina's die zich bij de aanvraag in het dossier bevinden.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat uit zijn aanvraag reeds bleek dat zijn paspoort nog geldig was en dat de vaststellingen van verweerder materieel onjuist zijn. Verzoeker is dienaangaande zelf onzorgvuldig geweest door niet alle pagina's van zijn paspoort bij zijn aanvraag te voegen. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met niet-bijgevoegde pagina's van het paspoort.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"II.2.1. De verwerende partij argumenteert dat de kopie van het Armeens paspoort (stuk 4) dat de verzoekende partij bij haar aanvraag tot regularisatie ex. artikel 9 ter Vreemdelingenwet voegde, geen bewijs levert van haar identiteit en dus ook niet van haar nationaliteit.

De verwerende partij argumenteerde dit als volgt:

(...)

II.2.2. De verwerende partij stelt dat het Armeense paspoort van de verzoekende partij niet toelaat om haar identiteit vast te stellen, omdat het paspoort vervallen zou zijn d.d. 22 maart 2009.

Het overschrijden van de vervaldatum van het paspoort van de verzoekende partij zou volgens de verwerende partij betekenen dat het niet langer mogelijk is om aan de hand van dit document de actuele nationaliteit van de verzoekende partij vast te stellen. Bijgevolg zou het paspoort het niet mogelijk maken om de identiteit van de verzoekende partij correct vast te stellen.

Deze stelling is incorrect.

Artikel 9 ter §2 Vreemdelingenwet vereist dat het identiteitsdocument dat wordt voorgelegd door de vreemdeling die wenst te worden geregulariseerd om medische redenen moet voldoen aan de volgende voorwaarden:

"1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene."

Het paspoort van de verzoekende partij voldoet ontegensprekelijk aan deze voorwaarden.

Het feit dat de geldigheidsdatum van het paspoort is overschreden (quod non, cf. eerste middel), betekent immers geenszins dat de verzoekende partij niet langer de nationaliteit, vermeld op dit document, bezit.

II.2.3. De verwerende partij verwijst verder naar het arrest 193/2009 d.d. 26 november 2009 van het Grondwettelijk Hof. In dit arrest stelt het Hof dat;

"volstaat als bewijs van de identiteit van de betrokkene, elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld."

In casu bewijst de verzoekende partij haar identiteit aan de hand van haar paspoort. Van dit document wordt de waarachtigheid allerm minst ter discussie gesteld. Het feit dat dit document op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot regularisatie reeds vervallen zou zijn, doet deze waarachtigheid niet teniet.

Het paspoort van de verzoekende partij voldoet aldus aan de wettelijke voorwaarden betreffende het bewijs van identiteit. De bewering van de verwerende partij dat de verzoekende partij haar identiteit niet bewijst, is bijgevolg foutief. Hierdoor wordt de materiële motiveringsplicht geschonden.

De materiële motiveringsplicht vereist immers dat iedere bestuurshandeling wordt gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.⁵

II.2.4. Het redelijsbeginsel is eveneens geschonden.

Het redelijsbeginsel verbiedt de overheid kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt. De verwerende partij oordeelt in haar thans bestreden beslissing dat het vervallen Armeens paspoort van de verzoekende partij niet haar actuele nationaliteit bewijst.

De verzoekende partij verblijft sinds oktober 2005 (!) ononderbroken in België. Zij is sinds haar aankomst in België nooit teruggekeerd naar haar land van herkomst Armenië. Ten bewijze van haar identiteit en nationaliteit heeft de verzoekende partij zich steeds bediend van haar Armeens paspoort.

De verwerende partij is in haar beslissing van oordeel dat van zodra de geldigheidsdatum van een identiteitsdocument vervalst, dit document niet meer dienstig is om de nationaliteit van de houder te bepalen.

De verwerende partij handelt kennelijk onredelijk wanneer zij stelt dat de loutere overschrijding van de geldigheidsdatum van een paspoort tot gevolg heeft dat de gegevens vermeld op dit document niet langer correct zijn.

II.2.5. In casu is de loutere omstandigheid dat het paspoort van verzoekende partij (initieel) maar geldig was tot maart 2009, helemaal geen naar recht verantwoordbaar motief om te twijfelen aan de nationaliteit van de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier van de verzoekende partij blijkt immers ten overvloede dat de verwerende partij overtuigd is van haar Armeens nationaliteit (cf. stukken 5 en 6).

Nog maar enkele maanden geleden, meer exact op 6 oktober 2011, betoogde de verwerende partij immers nog voor Uw Raad dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekende partij ongegrond moest bevonden worden omdat de nodige medische zorgen beschikbaar zouden zijn in het land van herkomst, zijnde Armenië.

II.2.6. De verzoekende partij is het volstrekt oneens met deze visie die geenszins steunt vindt in het nieuwe artikel 9ter, noch in het kwestieuze arrest van het Grondwettelijk Hof.

Ten eerste dient er op gewezen worden dat de redenering van de verwerende partij bijzonder merkwaardig is. Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt immers een veel ruimere identificatiemogelijkheid in het kader van een medische regularisatie dan voorheen.

Ingevolge dit arrest zal de verwerende partij niet langere enkel rekening dienen te houden met "identiteitsdocumenten", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.

Ingevolge dit arrest werd het voor de aanvrager dus "makkelijker" zijn of haar identiteit te bewijzen.

Aangezien ook de verwerende partij zich te schikken heeft naar arresten van het Grondwettelijk Hof die erga omnes werking genieten, drong zich ter zake een wetswijziging op aan artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Deze kwam er bij wet van 29 december 2010 - de visie van de verwerende partij vindt echter ook hoegenaamd geen steun in het artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Ten tweede kan er verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen ter zake.

In de parlementaire voorbereidingen, m.n. het verslag, wordt meteen duidelijk dat de "identificatietoets" ingevolge de wetswijziging versoepeld wordt.

"Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart."

De visie van de verwerende partij vindt dan ook hoegenaamd geen steun in het arrest van het grondwettelijk Hof waarnaar zij zelf verwijst in de tekst van haar thans bestreden beslissing.

II.2.6. De verzoekende partij wenst in dit kader ook naar de nieuwe rechtspraak van Uw Raad verwijzen, rechtspraak waarin dit standpunt van verwerende partij niet gevolgd wordt.

De verzoekende partij verwijst ter zake naar arrest nr. 71 102 van Uw Raad d.d. 30 november 2011 in de zaak RvV 79 507 / II. In deze zaak werd identiek dezelfde rechtsvraag beslecht, nl. in welke mate identiteit kan aangetoond worden in de zin van artikel 9ter, § 2 Vreemdelingenwet middels een vervallen identiteitsdocument (eigen markering).

"2.6. Kern punt van de betwisting vormt de vraag of een verzoeker met een vervallen Mauritaanse identiteitskaart nog steeds zijn identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet

(...)

2.13. Voor wat betreft de Mauritaanse nationaliteit die op deze identiteitskaart vermeld wordt en waarop verzoeker zich beriep in zijn in punt 1.8. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoekers actuele bezit van deze Mauritaanse nationaliteit. Integendeel blijkt uit een nota opgesteld door attaché S.G. op 13 juli 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat er geen twijfels waren over verzoekers nationaliteit aangezien de betrokken ambtenaar noteerde: "Twijfel nationaliteit: Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Mauritaanse nationaliteit van verzoeker in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoeker die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoot zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 10 en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2", van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de voormelde bepalingen.

2.14. De beschouwingen van de verwerende partij vinden geen steun in de betrokken wetsbepaling noch in de voorbereidende werken en staan haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overlegd worden (cf. de in punt 24. geciteerde passages).

2.15. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

II.2.7. In casu kan er onmiskenbaar vastgesteld worden dat de verwerende partij in "het regularisatiedossier" van de verzoekende partij zich nooit twijfels gesteld heeft bij de nationaliteit van de verzoekende partij.

De verwerende partij kon dan ook geen rechtens aanvaardbare motieven formaliseren in de thans bestreden beslissing om de stelling te onderbouwen dat er geen zekerheid bestaat rond de nationaliteit van verzoekende partij. Integendeel de verwerende partij heeft net de vorige verblijfsaanvragen afgewezen omdat ze er net van overtuigd was (en is) dat verzoekende partij een Armeens staatsburger is.

II.2.8. De stelling van de verwerende partij dat de aanvraag diende onontvankelijk verklaarde te worden omwille van het gegeven dat het bij de aanvraag neergelegde paspoort (initieel) maar geldig was tot maart 2009, schendt aldus artikel 9 ter Vreemdelingenwet (zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof en toegelicht door de Wetgever), de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

2.5. In de nota met opmerkingen zet verweerder het volgende uiteen:

"In zijn tweede middel werpt verzoeker een schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte heeft geoordeeld dat de actuele nationaliteit, als constitutief element van de actuele identiteit, niet kan worden vastgesteld aan de hand van een paspoort dat vervallen is sinds 22.03.2009.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt terecht geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ongegrond is.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St, nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

“§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden ;

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3 °.”

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan.

Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit",

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond.

Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit: De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hofnr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRJVI, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van

de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.";

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)"

Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag enkel een paspoort voorgelegd dat reeds uitgegeven werd op 22.03.1999 en sinds 22.03.2009 (meer dan 2,5 jaar!) vervallen is.

Nochtans moet de aanvraag van verzoeker gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker voorbrengt NIET de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

« Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken –(...)– is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond. » (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag krachtens art 9ter §3-2° derhalve onontvankelijk.

Verzoekers verwijzing naar de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen:

«In zoverre verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), moet worden gesteld dat uit dit stuk ook blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. » (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Ook het loutere feit dat verzoekers voorgaande aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ten gronde werd beoordeeld kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk te verklaren.

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen.

Terwijl de bestreden beslissing tevens afdoende in feite en in rechte werd gemotiveerd teneinde de bestreden beslissing ten genoegte van recht te motiveren.

Het tweede middel van verzoeker kan aldus niet worden aangenomen.”

2.6. Verweerder verklaart de aanvraag onontvankelijk daar hij meent dat een vervallen paspoort de actuele nationaliteit van verzoeker niet aantoonst.

Verzoeker betwist dat hij met zijn vervallen paspoort onvoldoende bewijs heeft geleverd van zijn actuele en correcte identiteit. Verzoeker wijst erop dat het door hem ingediende paspoort, zelfs indien de geldigheidsdatum overschreden zou zijn, nog steeds voldoet aan de voorwaarden zoals opgelegd door artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt dat het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 stelde dat elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, volstaat als bewijs van de identiteit. Hij meent dat de loutere omstandigheid dat het paspoort maar geldig was tot maart 2009 geen verantwoord motief is om te twijfelen aan zijn nationaliteit, temeer verweerder op 6 oktober 2011 de eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van 9ter van de Vreemdelingenwet ten gronde onderzocht in functie van een terugkeer naar Armenië.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst dient er te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding waarin onder de titel “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende kan worden gelezen:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt aldus dat een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aangeeft dat het bewijs van identiteit, zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was.

Er dient te worden benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te eisen dat hij zijn identiteit aantoont. Het Hof oordeelde dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. *“De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen.”* (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Verweerder wijst er in de bestreden beslissing en zijn nota met opmerkingen aldus terecht op dat *“het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit”*.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van de nationaliteit (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

In casu diende verzoeker een paspoort met verstreken geldigheidsduur in van een bestaande staat. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoeker zou zijn. Verweerder beperkt zich in de nota tot de verduidelijking dat het paspoort meer dan 2,5 jaar vervallen is. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen waren die twijfels doen rijzen over verzoekers nationaliteit, die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf zou belemmeren. Integendeel, uit het administratief dossier blijkt dat verweerder zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2009, waarbij hetzelfde vervallen paspoort werd voorgelegd op 22 februari 2010 ontvankelijk verklaarde en op 18 mei 2011 de gegrondheid onderzocht in het kader van een terugkeer naar Armenië. Door desalniettemin te stellen dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont zoals bepaald in artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich in twijfel te trekken en derhalve te concluderen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Verweerder verduidelijkt in zijn nota dat het paspoort reeds meer dan 2,5 jaar vervallen was en citeert uit het arrest nr. 70 917 van 29 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voormeld arrest betreft een onontvankelijkverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen waarvan het annulatieberoep werd verworpen. Echter, was de feitelijke situatie in voormeld arrest verschillend van de situatie in huidige bestreden beslissing. Zo blijkt nergens uit het voormeld arrest dat er twijfels waren aangaande de actuele nationaliteit van de betrokkene louter omwille van het feit dat het paspoort vervallen was. In deze betreffende zaak bleken verschillende aanwijzingen te zijn waarom er twijfel kon bestaan aangaande de actuele nationaliteit van de betrokkene. Zo was het paspoort bijna zes jaar verstreken en werd het daarenboven reeds in 1995 uitgegeven en bestond er sindsdien geen duidelijkheid aangaande de verschillende verblijfplaatsen van betrokkene.

De stelling van de verwerende partij in haar nota dat terecht werd geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond, wordt bovendien tegengesproken door het Grondwettelijk Hof. In het voormelde arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 werd geoordeeld dat een paspoort uiteraard het bewijs van identiteit en nationaliteit, zoals geëist in het kader van de ontvankelijkheid van een aanvraag tot regularisatie om medische redenen kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is.

Door de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich, op niet kennelijk onredelijke gronden in twijfel te trekken, is de materiële motiveringsplicht in het licht van de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het middel in de besproken mate gegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN